

núud! loi Rein fáed kófko — ja ommiti
ta ei kahhetsend, et ta omma vihhameest
aitrud; fest mis innimenne ðigusse párrast
teeb, fest temma súdda ellades ei tunne wallo
— agga mis útles: Dio! se móttte nárris
temma súddant. Ka Hanso sissé leikas Reino
willetsus mi. wágga, et ta útles: ma ollien
sulle mitto tullist liga: teinud; agga mitte
ennam minno pahha waim, si nno waim
peab mind juhharama — anna andeks, ja
Jummal sago sinnó last attama! Dehko mo
lapsega Jummal, mis tahhab, fostis Rein,
ja andko sulle andeks, fui minna sulle andeks
annan. — agga mo waene Dio, mis útles
se! Eitrovi Dio egga sinnó wallo minno wal-
lust úlle káia, fostis Hans wasto — ma fan-
nan: need tullised súdd, mis Onnisteggia
omma vihhamehhe peále kássib fogguda —
need pólletawad mo hingé árra. Ei se tulloke
pólleta árra, mis meleparrandaminne suttis-
tab, wastas. Rein, ja jo nahti. Tiut tulle-
ma — fermeoste ja röömsaste, fest ta töttas
omma Reino ja Jüri jure, píma láhker úh,

hes káes, ja teises, mis Jummal kórva
annud.

Waene Dio! ei sa tea, mis sind otab.
Murreta terretasid sedda tånnast hommikut —
Jummal a ingel finnítago sind, temma óhtut
wasto wotma. Dio joudis iffa liggemale,
agga sedda liggemale ta joudis, sedda pitte-
maks jáid ta sammud, fest ta haffas jo emalt
ti:ndma, et seál head luggu ei vinud.

Rein láks ta wasto, ja rákis temmale feit,
otsast otsani — ja se arra werrega Dio, kes
sedda kuuldes, wárrisedes lapse pole töttas,
jái ni tuggewaats, et ta útles: sa olled teinud
mis óige innimesse kohhus — minno sú on,
et ma plifka tahtmist teggin — ja súis lan-
ges ta lapse kórva ja nuttis ni árdaste, et
Hans sure heáiega Jummalaat pallus. Agga
se plifka útles: pekske mind, pekske mind, et
ma árra ollen olnud! — ja Dio wastas:
wáti! eks ma isse ei piddand targem ollema?
wottis omma last sulle ja útles: kóndime tem-
maga kúla pole, eht juhtub legi, kes ussi